

Voor Gentse kunstenaar Jan Van Imschoot (60) is schilderen rock-'n-roll (en dat toont hij in het SMAK)

Kunstschilder Jan Van Imschoot: "Ik kan er nog altijd van genieten als ik door verfjes te mengen een nieuw kleurtje vind." © CARLO COPPELANS

GENT BART MOERMAN

Het SMAK pakt uit met een overzichtstentoonstelling van de Gentse schilder Jan Van Imschoot (60). De Gentenaar kreeg een rondleiding doorheen de jaren en de werken van zijn carrière. "Ik geniet nog altijd als ik door verf te mengen een nieuw kleur vind."

Jan Van Imschoot is bekend om de grote muurschilderingen die hij aan de Brabantdam aanbracht toen de blinde muur ter hoogte van het Laurentplein werd afgebroken. Je ziet er de belangrijkste thema's van zijn werk in: soldaten, gruwel, de prostituties van het Glazen Straatje ... Maar ook het titelschilderij van de expo: 'The end is never war' ofte het einde is nooit nabij. Het is een afbeelding van een vrouw met een bebloede hand. "Het is geïnspireerd op een Duitse propaganda-affiche, maar het zou even goed een katoenplukster kunnen zijn."

Naar die muurschilderingen kun je uren kijken en je verbaast waarover die allemaal gaan. Dat geldt ook voor de andere schilderijen. Het is een beetje zoals bij het Lam Gods: het is fijn meegenomen als je de symbolen en verwijzingen snapt, maar dat hoeft niet om te eindeloos van te kunnen genieten.

Rock-'n-roll

"Het zijn geen raadsels. Het is belangrijk dat de mensen hun verbeelding gebruiken want het gaat mij om het pure kijkplezier", zegt Jan Van Imschoot. "Ik heb zelfs gevraagd dat ze bankjes in het museum plaatsen, zodat de mensen rustig kunnen kijken."

Jan Van Imschoot bij 'L'échange des bêtises', geïnspireerd op een doek van Manet. © CARLO COPPELANS

tig kunnen kijken."

Voor hemzelf gaat het om het plezier van het schilderen. "Ik kan er nog altijd van genieten als ik door verfjes te mengen een nieuw kleurtje vind. Het mooiste compliment dat ik ooit kreeg, is dat het schilderplezier van mijn doekenspat. Schilderen is een beetje rock-'n-roll voor mij."

Zijn beste werk vindt hij zelf een reeks portretten van psychiatrische patiënten die hij voor een project van wijlen Jan Hoet in Goel maakte. Hij zette er ook zichzelf tussen. En schreef op het doek allerlei namen van bekende Jannen uit de schilderkunst. Daartussen ook Jan Spier, de vermaarde frietkroas uit Nero.

"Dat is toch wat anders dan Jerommeke. Nero vind ik net als Kuidje kunst. En echt Gents ook." "Die figuur van Madame Pheip, met die dubbele betekenis van die achternaam ... Laat de Antwerpenaars maar hun Suske en Wiske

houden."

Studententijd

Van Imschoots familie komt uit Laarne, hij is geboren in Gent, maar groeide grotendeels op in Beervelde. Hij deed zijn kunststudies in Gent en bleef er dertig jaar plakken. Toen hij in zijn studententijd figuratief begon te schilderen was dat niet echt evident: de conceptuele kunst was toen in. "Je moet vooral niet aan Van Imschoot zeggen dat hij iets niet mag. Mijn vrouw weet daarvan mee te spreken."

Tien jaar geleden verliet hij Gent en verhuisde naar een onooglijk Noord-Frans dorpje in de Haute Marne, tussen de Franse Ardennen en Bourgogne. "Daar valt werkelijk niets te beleven. Maar het doet mij aan het Beervelde uit mijn jeugd denken. De mensen helpen elkaar en vallen bij ons binnen om iets te komen drinken of eten. Les frites belgen, daar houden ze van."

Van Imschoot maakte destijds de muurschildering in de Brabantdam. © CARLO COPPELANS

Van dat landelijke is in zijn werk heel weinig te merken. Op hooguit één schilderij komt een koe voor. "Ik was nochtans eens van plan een reeks koeien te schilderen, want ik vind dat schone beesten. En lekker ook. Maar ik ben een nachtmens, en 's nachts leef ik in de stad." Van daar de salontafelreken met prostituties, geïnspireerd door doeken van Manet of andere groten.

Laarne is in één werk terug te vinden: een doek dat nog boven de ontvangsbalie van het SMAK hangt, en als titel De halfluifigen meekroeg. "Ik heb een schilderij gemaakt van de jazzgroep van mijn grootvader, de Sicambers. Ik heb haar er kort voor haar overlijden nog een foto van kunnen tonen."

De expo eindigt in een heusite kroeg. "Ik wil dat mensen kunnen napraten over de schilderijen zoals ze vroeger in de kroeg deden." Prominent daarin hangt het

fraaie schilderij La Pionier, ofte de pioniersmaakster. Eten en drinken zijn overigens zelden ver weg in zijn werk. Dat blijkt uit een hele reeks stillevens die doen terugdenken aan museumklassiekers uit lang vervlogen tijden.

Meesterlijk is ook hoe hij aan aspecten op zijn Vlaams een erotische bijgedachte kan geven. Veel van zijn oudste kunstwerken hebben met exotיות te maken en met andere gruwelen uit de hedendaagse en vroegere wereld.

"Mijn grootvader is tijdens de Eerste Wereldoorlog door de Duitsers opgeëst om in hun looppogingen te werken. Wat die van gruwel meegemaakt heeft ..."

Zijn recentere werk lijkt soms iets minder gruwelijk. "Is dat zo? Je kunt natuurlijk niet blijven neten."

Oppervlakkig

Waarom Jan Van Imschoot, vroegen we aan SMAK-directeur Philippe Van Cauteren. "Ik vind het belangrijk dat wij, als Gents museum, overzichtstentoonstellingen van toonaangevende Gentse kunstenaars brengen."

De hedendaagse obsessie voor figuratieve kunst hangt volgens hem samen met het conservatisme van vandaag en vindt hij vaak maar oppervlakkig vertier. Maar dat geldt niet voor Van Imschoot. "Die is doordrongen van de kunstgeschiedenis en staat tot zijn knieën in de modder van de hedendaagse wereld. Daarom hoop ik dat deze tentoonstelling een belangrijke inspiratie voor de bezoekers en zeker voor jonge kunstenaars kan zijn."

INFO Jan Van Imschoot, 'The end is never war', tot 3 maart 2024 in het SMAK, smak.be

Voor Gentse kunstenaar Jan Van Imschoot (60) is schilderen rock-'n-roll (en dat toont hij in het SMAK)

Jan Van Imschoot is bekend om de grote muurschilderingen die hij aan de Brabantdam aanbracht toen de blinde muur ter hoogte van het Laurentplein werd afgebroken.

Je ziet er de belangrijkste thema's van zijn werk in: soldaten, gruwel, de prostituees van het Glazen Straatje ... Maar ook het titelschilderij van de expo: ' *The end is never near* ' ofte het einde is nooit nabij.

Het is een afbeelding van een vrouw met een bebloede hand. "Het is geïnspireerd op een Duitse propaganda-affiche, maar het zou even goed een katoenplukster kunnen zijn."

Naar die muurschilderingen kun je uren kijken en je verbazen waarover die allemaal gaan. Dat geldt ook voor de andere schilderijen. Het is een beetje zoals bij het Lam Gods: het is fijn meegenomen als je de symbolen en verwijzingen snapt, maar dat hoeft niet om er eindeloos van te kunnen genieten.

Rock-'n-roll

"Het zijn geen raadsels. Het is belangrijk dat de mensen hun verbeelding gebruiken want het gaat mij om het pure kijkplezier", zegt Jan Van Imschoot. "Ik heb zelfs gevraagd dat ze bankjes in het museum plaatsen, zodat de mensen rustig kunnen kijken."

Voor hemzelf gaat het om het plezier van het schilderen. "Ik kan er nog altijd van genieten als ik door verfjes te mengen een nieuw kleurtje vind. Het mooiste compliment dat ik ooit kreeg, is dat het schilderplezier van mijn doeken spat. Schilderen is een beetje rock-'n-roll voor mij."

Zijn beste werk vindt hij zelf een reeks portretten van psychiatrische patiënten die hij voor een project van wijlen Jan Hoet in Geel maakte. Hij zette er ook zichzelf tussen. En schreef op het doek allerlei namen van bekende Jannen uit de schilderkunst. Daartussen ook Jan Spier, de vermaarde frietkotbaas uit Nero.

"Dat is toch wat anders dan Jerommeke. Nero vind ik net als Kuifje kunst. En echt Gents ook."

"Die figuur van Madame Pheip, met die dubbele betekenis van die achternaam ... Laat de Antwerpenaars maar hun Suske en Wiske houden."

Studententijd

Van Imschoots familie komt uit Laarne, hij is geboren in Gent, maar groeide grotendeels op in Beervelde. Hij deed zijn kunststudies in Gent en bleef er dertig jaar plakken.

Toen hij in zijn studententijd figuratief begon te schilderen was dat niet echt evident: de conceptuele kunst was toen in. "Je moet vooral niet aan Van Imschoot zeggen dat hij iets niet mag. Mijn vrouw weet daarvan mee te spreken."

Tien jaar geleden verliet hij Gent en verhuisde naar een onooglijk Noord-Frans dorpje in de Haute Marne, tussen de Franse Ardennen en Bourgogne. "Daar valt werkelijk niets te beleven. Maar het doet mij aan het Beervelde uit mijn jeugd denken. De mensen helpen elkaar en vallen bij ons binnen om iets te komen drinken of eten. Les frites belges, daar houden ze van."

Van dat landelijke is in zijn werk heel weinig te merken. Op hooguit één schilderij komt een koe voor. "Ik was nochtans eens van plan een reeks koeien te schilderen, want ik vind dat schone beesten. En lekker

ook. Maar ik ben een nachtmens, en 's nachts leef ik in de stad." Vandaar de salontaferelen met prostituees, geïnspireerd door doeken van Manet of andere groten.

Laarne is in één werk terug te vinden: een doek dat nog boven de ontvangstbalie van het SMAK hangt, en als titel De heldhaftigen meekreeg. "Ik heb een schilderij gemaakt van de jazzgroep van mijn grootvader, de Sicambers. Ik heb dat gemaakt voor mijn moeder. Ik heb haar er kort voor haar overlijden nog een foto van kunnen tonen."

De expo eindigt in een bruine kroeg. "Ik wil dat mensen kunnen napraten over de schilderijen zoals ze vroeger in de kroeg deden."

Prominent daarin hangt het fraaie schilderij La Piconera, ofte de piconmaakster. Eten en drinken zijn overigens zelden ver weg in zijn werk. Dat blijkt uit een hele reeks stillevens die doen terugdenken aan museumklassiekers uit lang vervlogen tijden.

Meesterlijk is ook hoe hij aan asperges op zijn Vlaams een erotische bijgedachte kan geven. Veel van zijn oudste kunstwerken hebben met executies te maken en met andere gruwelen uit de hedendaagse en vroegere wereld.

"Mijn grootvader is tijdens de Eerste Wereldoorlog door de Duitsers opgeëist om in hun loopgraven te werken. Wat die van gruwel meegemaakt heeft ..."

Zijn recentere werk lijkt soms iets minder gruwelijk. "Is dat zo? Je kunt natuurlijk niet blijven neuten."

Oppervlakkig

Waarom Jan Van Imschoot, vroegen we aan SMAK-directeur Philippe Van Cauteren. "Ik vind het belangrijk dat wij, als Gents museum, overzichtstentoonstellingen van toonaangevende Gentse kunstenaars brengen."

De hedendaagse obsessie voor figuratieve kunst hangt volgens hem samen met het conservatisme van vandaag en vindt hij vaak maar oppervlakkig vertier. Maar dat geldt niet voor Van Imschoot. "Die is doordrongen van de kunstgeschiedenis en staat tot zijn knieën in de modder van de hedendaagse wereld. Daarom hoop ik dat deze tentoonstelling een belangrijke inspiratie voor de bezoekers en zeker voor jonge kunstenaars kan zijn."

'Jan Van Imschoot, The end is never near', tot 3 maart 2024 in het SMAK, smak.be